

manglet det nødvendige Materiale. Det befinder sig stadig i Ministeriets Hænder, saaledes at vi derved hindres i paa det nuværende Tidspunkt at komme ind paa disse vigtige Spørgsmaal. Det er ikke med Taalmod, men med en irriterende Længsel, vi venter paa, at dette Materiale kan blive forelagt for os, thi for hver Dag, der gaar, slaas der mere og mere i Stykker, og Pengene, Skatteydernes Penge, spredes paa irrationel Maade i Flæng.

Trods det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens haanende Bemærkninger om vort Parti som det samfundsbevarende kommer han dog ikke udenom, at Hævdelsen af Ejendomsretten har vist sig at holde trods Stormløb imod den af meget forskellig Art og være det eneste grundlæggende Element, som har et samfundsbevarende Princip i sig. Det har vist sig, at de Angreb og Indgreb, der er blevet ført imod Ejendomsretten, har ført til Ruin, ikke alene for den, fra hvem der toges, men ogsaa for den, der tog.

Intet Samfund, ingen Nation har formaaet at bevare sig, som ikke har bygget sin Fremtid paa et effektivt Forsvar. Derfor vilde det være at bygge det danske Samfund paa en Vulkan, om man et eneste Øjeblik tog Hensyn til Socialdemokraternes Afrustningsforslag.

Det var i en spottende Tone, det ærede Medlem talte om Forholdet mellem Venstre og det konservative Folkeparti. Det konservative Folkepartis Ordfører har i sin Tale tydeligt tilkendegivet, hvorledes vi fra vor Side kunde ønske dette Forhold opretholdt. Fra Venstres Side har vi jo hørt tre af vore ypperste Partifæller nævnt i dets Dagsbefaling som værende gode Mænd. Men hvorledes er Stillingen til selve det konservative Folkeparti? Ja, vi faar jo Stillingen at vide i Venstres Ordførers Tale, hvor han siger: „Har man ikke stadig bebrejdet Venstre, der førte et demokratisk Navn, at det overhovedet kunde tænke paa et Samarbejde med det konservative Folkeparti om enkelte Spørgsmaal?“ Enkelte Spørgsmaal — det er mig en noget løs, en noget utryg Forbindelse.

Der blev af vort Partis Ordfører henpeget paa nogle uheldige politiske Taler af enkelte af Ministeriets Medlemmer. De politiske Taler, som i Sommerens Løb har interesseret mest, er paa den ene Side de Taler, som skarpt og koldt har understreget Særinteresserne, den frie Konkurrencens ubegrænsede Ret, den stærkes Ret, paa den anden Side de Taler, hvori den Opfattelse

lægges til Grund, at den største Betryggelse for Landet findes i en Samfundspolitik, i en Samvirkepolitik, at naar et Lem i Samfundet led, led vi alle, og at som Konsekvens heraf alle Sejl maatte sættes til for at faa hjulpet den Samfundsgren, der ved Forholdenes Ugunst var kommet i en truende Nød, ud deraf.

Jeg skal i denne Sammenhæng ganske se bort fra Erhvervspartiets Ordførers (H. O. Hansen) Tale om dette Punkt; naar han havde faaet beskyttet sin egen lille Hassan, saa lod han de andre Forhold gaa i deres egen skæve Gang, Statsministeren og Indenrigsministeren har intetsteds for nægtet deres Ansvar, og det er mit Haab, at det gamle Ord, at hvor der er en Villie, er der ogsaa en Vej, maa kunne løse dette Spørgsmaal, saaledes at Landbrugsministerens skarpe Særinteresse-Politik, som vil være til ubodelig Skade for Landet, ikke søges gennemført.

Og naar mange Landboere i Stolthed ser op til deres stærke Mand, tror jeg, det var rigtigt at understrege en enkelt Side af den Mikstur, den højtærede Landbrugsminister øste op for os. Saaledes siger han nede i Ringsted: Vor Regering har udstykket Jord til Husmandsbrug i meget større Udstrækning end nogen anden Regering. Medens de andre talte, handlede vi. I Begejstringens Øjeblik glemte den ærede Landbrugsminister sin kloge Partifælle, den tidligere Landbrugsminister Ole Hansens forsigtige Udtalelse om ogsaa paa dette Punkt at fare med Lempe. De Landmænd, som nu tiljubler Landbrugsministeren, vil jo nemt komme til at slaa Følge med det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, der i Brugsretten ser en langt mere retfærdig Form for Ret til Jord end den, vi nu i Almindelighed har, Ejendomsretten; og skal først Brugsretten lægges til Grund, gad jeg vide, hvor stort et Landbrug skal være, naar Maren og Hans skal passe det alene.

Det er underlig Tale, der er ført baade fra Socialdemokratiets Ordførers (Stauning) og fra Venstres Ordførers (Brorson) Side om det større Landbrug. Venstres Ordfører er ikke rigtig inde i Forholdene for det større Landbrugs Vedkommende, og han siger, at Landbruget skal udelukkende bedømmes efter de mindre Gaardmænd og Husmænd. Socialdemokraternes Ordfører siger: Lad os blive enige om at ekspropriere, hvad der er over 150 Tønder Land. Alle de Landbrug, som ligger over disse 8 Tønder Hartkorn, har ingen Interesse for de Her-